

[Elmquist.]

naar dette i konkrete Tilfælde stillede sig gunstigere for sigtede. Altsaa, denne tilbagevirkende Kraft anerkendte man dog i Norge, skønt Grundlovens § 97 indeholder det absolutte Paabud: Ingen Lov maa gives tilbagevirkende Kraft.

Naar da en Række af Nordens Retslærde ser saaledes paa dette Spørgsmaal, at Forbryderen selv under almindelige Forhold ikke kan have noget ubetinget Krav paa, at de Straffe, der gælder paa Gerningstiden, ikke maa erstattes med strengere Straffe, saa maa denne Opfattelse med endnu større Ret kunne gøres gældende i en ekstraordinær Tid som den, vi nu har oplevet, hvor Lovgivningsmagten i 5 Aar har været berøvet sin Handlefrihed. Og den maa i særlig Grad kunne gøres gældende i et Land som vort, hvor ingen Bestemmelse i Grundloven er til Hinder derfor. Dette gælder efter min Mening — saaledes som det allerede er sagt engang i Dag — saa meget mere, som det vilde komme i Strid med virkelig sund Opfattelse af Ret og Retfærdighed, om man ikke handlede saaledes i Dag. En saadan Retsopfattelse kan ikke andet end finde det ganske urimeligt, om de Mennesker, der paa det groveste har forbrudt sig mod deres Land, skulde kunne paaberaabe sig, at de har Ret til at blive dømt efter Love, der blev givet under ganske andre Forudsætninger paa et Tidspunkt, da ingen kunde ane, at danske Mennesker vilde vise sig som de Udyr, nogle har vist sig at være mod deres Land og deres Laandsmænd. Derfor vil jeg hævde, og hævde det ikke blot over for denne Sals Medlemmer, som jeg tror er nogenlunde enige om Sagen, men ogsaa over for Folk ud over Landet — og dem skal vi jo ogsaa regne med, de gode Borgere, som har deres Betæneligheder og Anfægtelser ved, at man giver Bestemmelsen om Dødsstraffen tilbagevirkende Kraft —, at det danske Folk med rolig Samvittighed kan staa bag ved den Rigsdag, som i disse Dage vedtager en Straffelov, der behandler de Forbrydere, som denne Tid har fostret, saaledes som de bør behandles. Der har ikke været givet dem noget Tilsagn om en bestemt Behandling, og det vilde være urimeligt, om man søgte at konstruere et saadant Tilsagn. Der sker ikke ved denne Behandling Brud paa noget fast Retsprincip, der sker kun den retfærdige Reaktion, som den særlige Tid, vi har oplevet, kræver, og uden hvilken man vilde krænke den sunde, rettænkende danske Borgers Opfattelse af, hvad der er Ret og Billighed, hvad der er Samfundets

rigtige Reaktion over for slige amoralske Individuers Handlinger.

Jeg skal i øvrigt ikke sige meget om Dødsstraffen, som man saaledes giver tilbagevirkende Kraft. Men selv om man altsaa nu viser, at man under særlige Forhold ikke viger tilbage for at indføre Dødsstraf med tilbagevirkende Kraft, vil jeg dog pege paa, at det jo dog vilde have befriet dem, der har Betæneligheder ved at gøre dette i Dag, for deres Betæneligheder, hvis vi havde haft en almindelig Bestemmelse i Straffeloven om, at man for visse grove Forbrydelser kunde idømme Dødsstraf. Jeg gjorde opmærksom paa dette i sin Tid som Ordfører for dem, der ønskede Dødsstraffen bevaret. Jeg pegede som Ordfører i Folketinget i 1930 paa, at selv om man ikke havde brugt Dødsstraffen i 40 Aar, og selv om man ikke mente, at man vilde bruge den igen, kunde det dog være fornødt at have den staaende i Straffeloven, fordi der, som jeg sagde, kunde komme en Dag, hvor der skete Hændelser, som gjorde, at man alligevel ønskede at gøre Brug af den. Det er nu gaaet saaledes, og jeg slutter mig derfor til de Talere i Folketinget og her i Landstinget, som har peget paa, at naar det nu har vist sig, at det var noget af en Fejl, at vi ikke havde Dødsstraffen som Reserve, bør vi, naar vi nu er kommet over dette, tage under alvorlig Overvejelse paa ny at indføre den i den danske Straffelov. Ikke for at bruge den i Tide og i Utide — tværtimod, ingen vil jo tro, at vi vil gøre det her i Danmark, hvor vi har saa lidt Lyst til at bruge den —, men for at den kan staa i den danske Straffelov som den store, alvorlige Advarsel til dem, der krænker det allerhelligste, man overhovedet kan krænke, nemlig andres Ret til Livet, staa som den store Advarsel om, at hvis de tager andres Liv, kan de ikke nogen Sinde være sikre paa deres eget. Jeg tror, det vil være sundt og naturligt, om Dødsstraffen saaledes i Flammeskrift lyste ud af Straffeloven som den store Advarsel mod at forbryde sig mod andres Liv.

Jeg vil gerne til, hvad jeg her har sagt, føje nogle ganske faa Bemærkninger til Støtte for de Udtalelser, der er fremsat om de Spørgsmaal, jeg nu kommer ind paa, ikke mindst af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rytter, men ogsaa af de øvrige Ordførere. Naar vi nu i den danske Rigsdag er enige om at straffe disse vort Lands værste og mest foragtelige Forbrydere paa det strengeste, lad os da ogsaa være enige om, at Straffen skal ikendes dem saaledes, at hverken de selv eller deres paa-